

“ஏழு ஏழுபது தரம்”

[மத்தேயு 18:21-35]

1818 ஆம் ஆண்டில் தெற்குக்கடலில் உள்ள தீவுகளில் ஒன்றான ஹுவாஹைனின் இராஜாவாகிய டமேட்டோ கிறிஸ்தவ ரானார். அதன்பின் விரைவில் அவர் தம்மையும், மற்ற கிறிஸ்தவர்களையும் பிடித்து எரித்துக் கொலைசெய்ய ஒரு தீவிரமான திட்டம் அந்நாட்டிலுள்ள சிலரால் தீட்டப் பட்டுள்ளதை அறிந்தார்.

டமேட்டோ ஒரு படைக்குழுவை ஏற்படுத்தி, இந்த சதிகாரர்களை அவர்கள் அறியாமலேயே பதுங்கியிருந்து, வன்முறை எதுவுமின்றி பிடித்து வரும்படி செய்தார். பின்பு அந்த சதிகாரர்களுக்கு தனது விருந்து மண்டபத்தில் மிகப் பெரிய விருந்து அளித்தார். இது மன்னிப்பின் அடையாளமாகவும், கிறிஸ்துவுக்குள் மன்னித்தலின் விளக்கமாகவும் இருந்தது.

டமேட்டோ காட்டிய இந்த எதிர்பாராத அன்பு அந்நாட்டின் கொடியவர்களைத் திகைப்படையச் செய்தது, அவர்கள் தங்கள் விக்கிரங்களை எரித்துவிட்டு, கிறிஸ்தவர்களானார்கள். மன்னிப்பின் வல்லமை மகத்தானது.¹

மன்னித்தல் என்பது வல்லமைமிக்கது. இயேசு தமது ஜனங்களுக்கு நியமித்துள்ளவைகளில் முக்கியமானது மன்னிக்கும் இருதயம் ஆகும். மத்தேயு 18ல் மட்டுமே பதிவாகியுள்ள இரக்கமில்லாத வேலைக்காரனின் உவமையில் இது தெளிவாகக் காணப்படுகிறது.

மன்னிப்பு சுற்றுத்தரப்படுகிறது (மத்தேயு 18:21-22)

அப்பொழுது பேதுரு அவரிடத்தில் வந்து: “ஆண்டவரே, என் சகோதரன் எனக்கு விரோதமாய் குற்றஞ்செய்துவந்தால், நான் எத்தனைதரம் மன்னிக்க வேண்டும்? ஏழுதரம் மட்டுமோ என்று கேட்டான்” (வ. 21). பேதுரு ஏன் “ஏழு” என்ற

எண்ணைப் பயன்படுத்தினார் என்று நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ரபீக்கள், மனுஷர்கள் மூன்று தரம் வரைக்கும் மன்னிக்க வேண்டும் என்று போதித்தனர்.² அவர்கள் கூறிய எண்ணிக்கையை சற்று அதிகப்படுத்திப் பேதுரு கூறியிருக்கக் கூடும். ஏழு என்ற எண் நிறைவைக் குறிப்பதால் பேதுரு அதைப் பயன்படுத்தியிருக்கக் கூடும். ஒருவேளை இயேசு ஒரு முறை, “அவன் ஒருநாளில் ஏழுதரம் உனக்கு விரோதமாய் குற்றஞ் செய்து, ஏழு தரமும் உன்னிடத்தில் வந்து: நான் மனஸ்தாபப் படுகிறேன் என்று சொன்னால் அவனுக்கு மன்னிப்பாயாக” என்று போதித்ததை (லூக்கா 17:4) பேதுரு நினைவில் கொண்டிருக்கலாம்.

அதற்கு இயேசு: “ஏழு தர மாத்திரம் அல்ல, ஏழுமுடிபது தர மட்டும் என்று உனக்குச் சொல்லுகிறேன்” (வ. 22) - வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் 490 தரம் ஆகும்.³ இயேசு, மன்னித்தலைப்பற்றிய இரண்டு முக்கியமான பாடங்களை போதிப்பதற்காக இந்த அதிகப்படியான எண்ணை பயன்படுத்தியிருக்கக் கூடும். இரண்டாவது, நம்மைத் துன்புறுத்துவோரைப்பற்றி தொடர்ந்து பார்க்கும் ஒரு கருத்து - எவ்வளவு தரம் அவர்களை மன்னிப்பது என்பது - உண்மையிலேயே அபத்தமானதாகும். ஒருவேளை ஒரு குறிப்பேட்டில், “இத்துடன் 15 முறை அவரை மன்னித்துவிட்டேன், இன்னும் 475 முறை மட்டும் அவரை மன்னிக்கலாம். அதற்கு மேல் அவரை மன்னிக்க மாட்டேன்” என்று எழுதி வைத்தால் அது எவ்வளவு மதியீனமான தாயிருக்கும்! அன்பு தீங்கு நினையாது (1 கொரி. 13:5; NIV).

பேதுருவுக்கு இயேசு கூறியது தனிப்பட்ட போதனையல்ல. தமது சபைக்கு இயேசு வைத்துள்ள திட்டத்தின் மிக அத்தியாவசியமான பகுதி மன்னித்தல் ஆகும். அவர் தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களுக்குப் பின்வருமாறு போதிக்கிறார்:

மனுஷருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னித்தால், உங்கள் பரமபிதா உங்களுக்கு மன்னிப்பார். மனுஷருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னியா திருந்தால், உங்கள் பிதா உங்கள் தப்பிதங்களையும் மன்னியா திருப்பார் (மத். 6:14-15).

மற்றவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்காதிருங்கள்; அப்போது நீங்களும் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்கப்படா திருப்பீர்கள்; மற்றவர்களை ஆக்கினைக்குள்ளாகும்படி

தீர்க்காதிருங்கள், அப்பொழுது நீங்களும் ஆக்கினைக்குள்ளாக
கத் தீர்க்கப்படாதிருப்பீர்கள்; விடுதலைபண்ணுங்கள், அப்
பொழுது நீங்களும் விடுதலை பண்ணப்படுவீர்கள் (லூக். 6:37).

மன்னித்தல் விளக்கி காட்டப்படுகிறது (மத்தேயு 18:23-35)

“ஏழுமுபது தரம்” மன்னிக்கும்படி பேதுருவிடம் கூறிய
பின்பு, இயேசு, தமது போதனையை இரக்கமற்ற வேலைக்
காரன் உவமையின் மூலம் இன்னும் அதிகமாய் வலியுறுத்
துகிறார்.

எப்படியெனில், பரலோக ராஜ்யம் தன் ஊழியக்காரரிடத்தில்
கணக்குப் பார்க்கவேண்டுமென்றிருந்த ஒரு ராஜாவுக்கு
ஒப்பாயிருக்கிறது. அவன் கணக்குப்பார்க்கத் தொடங்கின
போது, பதினாயிரம் தாலந்து கடன்பட்டவன் ஒருவனை
அவனுக்கு முன்பாகக் கொண்டுவந்தார்கள் (மத். 18:23-24).

பின்வரும் காட்சியை சிந்தித்துப் பாருங்கள்: ஒருவேளை
அந்த ராஜா நீண்ட பயணம் சென்று திரும்பி வந்து தனது
ஊழியக்காரர்கள், அடிமைகள் ஆகியோரை அழைத்து விசாரித்
திருப்பான். அவனது அரியணை முன்பாக ஒவ்வொருவராக
வந்து, நின்று தாங்கள் செய்த வேலைகள் குறித்துக் கணக்கு
ஒப்புவிக்கிறார்கள். நிறைவாக இராஜாவின் பூரண நம்பிக்கை
யைப் பெற்ற, அடிமை ஒருவன் வந்து நிற்கிறான்; ராஜா
அவனை நம்பி திரளான பணத்தை ஒப்படைத்திருந்தார். முத
லில் அந்த வேலையாள் புன்சிரிப்புடன் நின்றான். ஆனால்
அவனது தன்னம்பிக்கையான பார்வை விரைவிலேயே கவலை
யாய் மாறுகிறது; காரணம் அவனது கணக்குப் பதிவுகள் அவன்
பத்தாயிரம் தாலந்துகளை இராஜாவிடம் மோசடி செய்ததாகக்
காண்பித்தன!

“பத்தாயிரம் தாலந்துகளின்” உண்மையான மதிப்பு என்ன
என்பதைப் பற்றி நாம் இங்கு ஆராய்ந்துகொண்டிருக்க முடி
யாது. “தாலந்து” என்பது ஒரு பணம் அல்ல; மாறாக விலையு
யர்ந்த உலோகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட எடைமதிப்பு ஆகும்.
இந்த எடையானது நாட்டிற்கு நாடு வேறுபடும் (உலோகத்தின்
மதிப்பு மாறுபடும்); எனவே பத்தாயிரம் தாலந்தின் மதிப்பை

நிர்ணயிப்பதில் அதிகாரிகள் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடுகின்றனர்.⁴ இது மிகவும் உயர்ந்த ஒரு தொகை என்று சொல்வது போதும். நமது நோக்கத்திற்காக ஒரு வேளை ரூபாய் நாற்பத்தைந்து கோடி - இதுவும் கூட இன்றைய சந்தை நிலவரப்படி மிகக் குறைவானதாகவே இருக்கக்கூடும்.⁵ (ஒரு அடிமை எவ்விதம் இவ்வளவு தொகை கடன்பட முடியும் என்பது போன்ற) சில விபரங்களை யோசித்துக் குழம்ப வேண்டாம்; இயேசு இங்கு கூறவந்தது என்னவென்றால், அந்த அடிமை தன்னால் மறுபடி செலுத்த முடியாத அளவு கடன்பட்டான் என்பதே.

வசனம் 25ல் கடனைத் தீர்க்க அவனுக்கு நிர்வாகமில்லை என்று கூறப்படுகிறது. ஒரு வேளை அவன் அப்பணத்தைச் சூதாட்டத்திலோ அல்லது மோசமான முதலீட்டிலோ விட்டிருக்கலாம். எப்படியிருப்பினும், அப்பணம் தொலைந்து விட்டது, அவன் தனது எஜமானுக்கு அதைத் திருப்பித்தர வழியில்லை. இராஜா சூழ்நிலையைப் பார்த்த போது, “அவனையும், அவன் பெண்ஜாதி, பிள்ளைகளையும், அவனுக்கு உண்டான எல்லாவற்றையும் விற்று, கடனைத்தீர்க்கும்படிக்கட்டளையிட்டான்” (வ. 25ஆ). இது ஒரு பொதுவான வழக்கமாயிருந்தது. திரும்பச் செலுத்துதல் என்றுமே நடைபெற வியலாத சூழ்நிலையில், அந்த வேலையாள் மற்றும் அவனது குடும்பம் முழுவதும் வாழ்நாள் பூராவும் அடிமையாய் இருக்க வேண்டியதாகும்.

இராஜா தனது தீர்ப்பை அறிவித்தபோது, வேலைக்காரன் தனது எஜமானுக்குமுன் விழுந்து கெஞ்சத் தொடங்கினான். அவன் தனது எஜமானை தாழ் விழுந்து வணங்கி; “ஆண்டவனே என்னிடத்தில் பொறுமையாயிரும், எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்கிறேன்” என்றான் (வ. 26). இது ஒரு மதியீனமான வார்த்தையாகும். ஏனென்றால், அவனால் தனது எஜமானுக்கு எவ்விதத்திலும் இக்கடனைத் திருப்பித்தர முடியாது. ஆகையால் அவன் மிகச் சோர்வடைந்து விட்டான்.

இயேசு இவ்விடத்தில் மன்னிப்பின் மிக அருமையான எடுத்துக்காட்டைத் தருகிறார்: “அந்த ஊழியக்காரனுடைய ஆண்டவன் மனதிரங்கி, அவனை விடுதலைபண்ணி, கடனையும் அவனுக்கு மன்னித்துவிட்டான்” (வ. 27).

ஆயினும், இத்துடன் இயேசு தமது உவமையை முடித்து

விடவில்லை. “அப்படியிருக்க, அந்த ஊழியக்காரன் புறப் பட்டுப் போகையில், தன்னிடத்தில் நூறு வெள்ளிப்பணம் கடன்பட்டிருந்தவனாகிய தன் உடன்வேலைக்காரரில் ஒருவனைக் கண்டு,” (வ. 28அ). அப்போதுதான் அந்த வேலைக் காரனுக்கு ரூ.45 கோடி கடன் மன்னிக்கப்பட்டிருந்தது; அதை அவன் கொண்டாடியிருக்கவேண்டும். அவனிடத்தில் பணம் இல்லாததால், அவனிடத்தில் நூறு வெள்ளி கடன்பட்டிருந்த சக அடிமை ஒருவனைப் பார்க்க அவன் முடிவு செய்தான்.

ஒரு வெள்ளி என்பது அந்நாட்களில் சாதாரண தொழிலாளி ஒருவருக்குக் கிடைத்த ஒரு நாள் கூலியாகும். இங்கு மறுபடியும் நூறு வெள்ளியின் சரியான ரூபாய்மதிப்பு என்ன என்ற ஆராய்ச்சியில் நாம் இறங்கத் தேவையில்லை. அந்நாட்களில் “குறைந்த பட்ச கூலி” க்கான தடுப்புச் சட்டங்கள் எதுவுமற்ற நிலையில், அடிமட்டக் கூலிக்கு ஜனங்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். நமது நோக்கத்திற்காக இங்கு இதனை ரூ.810 என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். உண்மையான தொகை முக்கியமற்றது. ஆனால் அந்த வேலைக்காரனுக்கு மன்னிக்கப் பட்ட தொகையோடு ஒப்பிடும்போது இது மிகவும் அற்பமானது என்பதே இங்கு முக்கிய கருத்து ஆகும்.

ரூபாய் 45 கோடி மன்னிக்கப்பட்ட அந்த வேலைக்காரன் தனது உடன் வேலையாளைக் கண்டுபிடிக்கின்றான். அவனைக் கண்ட போது, அவனைப் பிடித்து, தொண்டையை நெரித்து: “நீ பட்ட கடனை எனக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்க வேண்டும்” என்றான் (வ. 28ஆ). அவன், “எனக்கு தர வேண்டிய 810 ரூபாயைத் தா” என்று கத்துவதை நான் கேட்கமுடிகிறது. அவனது கை, அந்த அப்பாவியின் கழுத்தைச் சுற்றியிருப்பதையும் நான் பார்க்கமுடிகிறது!

அப்பொழுது அவனுடைய உடன் வேலைக்காரன், (அவன் ராஜாவிடம் செய்தது போலவே) அவன் காலிலே விழுந்து: “என்னிடத்தில் பொறுமையாயிரும், எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்கிறேன்” என்று அவனை வேண்டிக் கொண்டான் (வ. 29). ராஜாவிடம் வேண்டிக்கொண்டபோது அந்த வேலைக்காரன் உபயோகித்தது இதே வார்த்தைகள்தான். இந்த வார்த்தைகள் அவன் நினைவைத் தூண்டிவிட்டு, அவனது மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்பியிருக்கவேண்டும் - ஆனால்

அப்படி நடக்கவில்லை. அவனுக்கு 45 கோடி ரூபாய் மன்னிக்கப்பட்டது; ஆனால் அவன் 810 ரூபாயை மன்னிக்கவில்லை. அவன் 810 ரூபாய் தனது கைக்கு வராததினால் ஆத்திரமடைந்தான், அவன் கொண்டாடவில்லை.

அவனோ சம்மதியாமல், போய் “அவன் பட்ட கடனைக் கொடுத்துத் தீர்க்குமளவும் அவனைக் காவலில் போடு வித்தான்” (வ. 30).⁶ சிறையில் அவன் சம்பாதிக்க வழியில்லையாகையால், சிறு தொகைக்காக அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் சிறையிலிருக்கலாயிற்று.

இவனுடைய இச்செயலை மற்ற வேலையாட்கள் கவனித்தனர். “நடந்ததை அவனுடைய உடன் வேலைக்காரர் கண்டு, மிகவும் துக்கப்பட்டு ஆண்டவனிடத்தில் வந்து, நடந்ததையெல்லாம் அறிவித்தார்கள்” (வ. 31). இராஜா மிகவும் கோபமடைந்தார்.

அப்பொழுது, அவனுடைய ஆண்டவன் அவனை அழைப்பித்து: “பொல்லாத ஊழியக்காரனே, நீ என்னை வேண்டிக் கொண்டபடியினால் அந்தக் கடன் முழுவதையும் உனக்கு மன்னித்துவிட்டேன். நான் உனக்கு இரங்கினது போல, நீயும் உன் உடன்வேலைக்காரனுக்கு இரங்கவேண்டாமோ” என்று சொல்லி அவனுடைய ஆண்டவன் கோபமடைந்து, அவன் பட்ட கடனையெல்லாம் கொடுத்துத் தீர்க்குமளவும் உபாதிக்கிறவர்களிடத்தில் அவனை ஒப்புக் கொடுத்தான் (வ. 32-34).

மறுபடியும் அந்த வேலைக்காரன் தனது எஜமானிடத்தில் கெஞ்சியிருப்பான் என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஆனால் இம் முறை அதனால் பலன் இல்லை. அவன் தனக்கு நீதிதேவை என்பதைக் காட்டினான்; இராஜா அவன் மேல் நீதியைச் செலுத்தினான்! கடன்காரர்கள் சில வேளைகளில் உபாதிக்கிறவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுவார்கள்;⁷ அவர்கள் சொல்லவொண்ணாத உபத்திரவத்தைக் கடன்காரர்களுக்கு ஏற்படுத்தி, அவர்களிடம் பணம் எதுவும் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதா என்று அறிவார்கள். இந்த வேலையாளிடம் பணம் எதுவும் இல்லையென்பதால் இவனுக்கு எப்போதும் உபத்திரவம் உண்டாயிருந்தது - இது நித்திய தண்டனையைக் குறிக்கிறது.

இயேசு பின்வரும் தெளிவான வார்த்தைகளுடன் இதை முடிக்கின்றார்: “நீங்களும் அவனவன் தன்தன் சகோதரன் செய்த தப்பிதங்களை மனப்பூர்வமாய் மன்னியாம்போனால்,

என் பரமபிதாவும் உங்களுக்கு இப்படியே செய்வார்” என்றார் (வ. 35). மன்னிப்பது-தண்டிப்பது இதில் ஒன்றை நாம் தேர்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. யாக். 2:13-ல், இயேசுவின் சகோதர னான யாக்கோபு, “இரக்கஞ்செய்யாதவனுக்கு இரக்கமில்லாத நியாயத்தீர்ப்பு கிடைக்கும்;” என்று எழுதுகிறார்.

இந்த உவமையிலிருந்து அநேக பெரிய பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ளலாம். தேவனின் கிருபையற்ற நிலையில் ஒருவர் நம்பிக்கையெதுவுமற்ற பாவியாக இருக்கிறார். நாற்பத்தைந்து கோடி ரூபாய் கடன்பட்ட அம்மனிதன் நம் ஒவ்வொருவரையும் குறிக்கின்றான். ஆவிக்குரிய வகையில், எப்பொழுதுமே திருப்பிச் செலுத்த இயலாத அளவு நாம் கடன் பட்டிருக்கிறோம். எல்லோரும் பாவிகளாயிருக்கிறோம் (ரோமர் 3:23). இன்றும் இந்தப் பாவத்தின் சம்பளம் ஆவிக்குரிய மரணமாகவே இருக்கிறது (ரோமர் 6:23). தூரதிருஷ்டவசமாக நம்மில் சிலர் அவன், “ஆண்டவனே! என்னிடத்தில் பொறுமையாயிரும், எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்கிறேன்” என்று கேட்டது (வ. 26) போன்ற நிலையில் இருக்கின்றோம். சிலர் தங்களது நல்ல வாழ்க்கை அல்லது நற்கிரியைகளின் மூலமாக ஆவிக்குரிய வகையில் தேவனுக்குத் திருப்பிச் செலுத்த முடியுமென்று நம்புகின்றனர். “எனக்குச் சற்று அவகாசம் கொடுங்கள் கர்த்தரே! நான் எல்லாவற்றையும் சரியாக்கி விடுவேன்” என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். இந்த உவமையில் இச்செயல் நம்மால் முடியவே முடியாது - இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளானாலும் நம்மால் அது முடியாது என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. தேவன் நமக்குச் செய்துள்ளதை நாம் பாராட்ட வேண்டுமென்றால், இதை நாம் முதலில் உணர வேண்டும்.

மன்னிப்பதற்கு, மன்னிக்கப்படுதல் அவசியம் என்பதே இந்த உவமையின் மையப் பாடமாக உள்ளது. நாம் மன்னிக்கப் பட்டிருப்பதால், நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்கத் தயாராக யிருக்கவேண்டும் என்பதே புதிய ஏற்பாட்டில் நமக்குத் தெளிவாக போதிக்கப்பட்டுள்ளது. பவுல் பின்கண்ட வார்த்தைகளை எபேசு மற்றும் கொலோசேயில் உள்ள சகோதரர்களுக்கு எழுதினார்:

சகலவிதமான கசப்பும், கோபமும், மூர்க்கமும், கூக்குரலும், தூஷணமும், மற்ற எந்தத் துர்க்குணமும் உங்களைவிட்டு நீங்கக்

கடவது. ஒருவருக்கொருவர் தயவாயும், மன உருக்கமாயும் இருந்து, கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் உங்களுக்கு மன்னித்தது போல, நீங்களும் ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள் (எபே. 4:31-32).

ஒருவரையொருவர் தாங்கி, ஒருவர் பேரில் ஒருவருக்குக் குறைபாடு உண்டானால், கிறிஸ்து உங்களுக்கு மன்னித்தது போல, ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள் (கொலோ. 3:13).

மன்னித்தல் பற்றிய ஆய்வு

மன்னித்தல் என்பதன் பொருள் என்ன

மன்னித்தல் என்பதின் பொருள் என்ன? சில சமயங்களில் “மன்னிப்போம்! மறப்போம்!” என்று நமக்குப் போதிக்கப் படுகின்றது. இருப்பினும் மனிதனின் சிந்தனைகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்கின்ற ஒருவர், “மன்னித்து மறப்பது” என்பது மனிதனால் முடியவே முடியாத ஒன்று என்று கூறுகிறார். நாம் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த ஒவ்வொன்றுமே நமது மூளையில் ஏதோ ஓரிடத்தில் பதிவாகிவிடுகிறது. இது நல்லதல்ல என்று சொல்வதற்கில்லை. தேவன்கூட உண்மையில் “மன்னித்து மறப்பது” இல்லை.⁸ இல்லையென்றால் ஏற்கனவே மன்னித்து, மறக்கப்பட்ட பாவங்களைப்பற்றி ஆதியாகமத்தில் எழுதியிருக்கத் தேவையில்லையே. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த அந்த விஷயங்கள் பற்றி தேவ ஆவியானவரின் ஏவுதலின்றி மோசே அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. இவ்விதமாக, அநேக ஆண்டுகள் முன்பாகவே மன்னிக்கப்பட்ட பாவங்களையும் கூட தேவன் “நினைவில்” வைத்திருக்கிறார். என்றால், தேவன் நமது பாவங்களை மன்னித்து இனி ஒருபோதும் அவைகளை நினையாமலிருப்பேன் என்று வேதம் சொல்லுவதன் (எரேமியா 31:34; எபி. 8:12) பொருள் என்ன? அந்த சமயம் முதல், அந்தப் பாவங்களே செய்ததில்லை என்பதுபோல தேவன் நம்மை நடத்துகிறார் என்பதே உண்மையாகும். ஒரு எழுத்தாளர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

வேதாகமத்தைப் பொறுத்தமட்டில், “மன்னித்தல்” என்பது “ஒரு விஷயத்தின் தாக்கத்தில் இருந்து விடுபடுதல்” என்று பொருள்படுகிறது. “அவர்களுடைய பாவங்களையும் அவர்களுடைய அக்கிரமங்களையும் நான் இனி நினைப்பதில்லை” (எபி. 10:17) என்று தேவன் கொடுக்கும் வாக்குத்தத்தத்தின்மூலம்

அவர் தம்மை ஞாபக மறதிக்காரர் என்று கூறுவது கிடையாது! தேவனைப் பொறுத்தமட்டில் இது நடக்காது! மாறாக தேவன் இங்கு சொல்லுவதாவது: “நான் இனி அவர்கள் பாவங்களை அவர்களுக்கெதிராக வைத்திருக்க மாட்டேன்” “அவர்கள் என்னோடிருக்கும் நிலையை இனி அவர்களின் பாவங்கள் வந்து ஆதிக்கம் செய்ய முடியாது; அல்லது அவர்களைக் குறித்து எனது நடக்கையை அவர்களுடைய பாவங்கள் வந்து மாற்றிவிடாது” என்பதே இதன் உண்மைப் பொருள் ஆகும்.⁹

இதே மனநிலையைக் கற்று அதன்படி செய்வதே நமக்குள்ள சவால் ஆகும்.

அநேக வருடங்களாக நான், கசப்புணர்வு கொண்ட ஜனங்கள் அதை ஜெயங்கொள்ள உதவி செய்ய முயற்சி செய்துள்ளேன். மனித இருதயத்தில் மன்னித்தல் என்பது இரு நிலைகளில் நடப்பதாக அவர்களில் அநேகர் உணர்ந்துள்ளனர்.

ஒரு வகையில் மன்னித்தல் என்பது உடனடியானதாக இருக்க முடியும். மன்னித்தலின் இந்த அம்சத்தையே நமது வேதபாடப் பகுதி வலியுறுத்துகின்றது. ரோமர் 12:18-21ல் இந்தக் குறுகியகால மன்னிப்புக்கான நடக்கை மற்றும் செயல் பாடுகள் சில கூறப்படுகின்றன:

கூடுமானால் உங்களாலானமட்டும் எல்லா மனுஷரோடும் சமாதானமாயிருங்கள். “பிரியமானவர்களே, பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதிற்செய்வேன்,” என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் என்று எழுதியிருக்கின்றபடியால், நீங்கள் பழிவாங்காமல், கோபாக்கினைக்கு இடங்கொடுங்கள். “அன்றியும், உன் சத்துரு பசியாயிருந்தால் அவனுக்குப் போஜனங்கொடு, அவன் தாகமாயிருந்தால், அவனுக்குப் பானங்கொடு; நீ இப்படிச் செய்வதினால் அக்கினித்தழலை அவன் தலையின்மேல் குவிப்பாய்,” நீ தீமையினாலே வெல்லப்படாமல், தீமையை நன்மையினாலே வெல்லு.

ரோமர் 12ம் அதிகாரத்தின் மேற்கண்ட வசனங்களில் இருந்து, பின் வரும் சில முடிவுகளைப் பெற முடியும்:

(1) நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்கின்றபோது, நமக்கு தேவன் செய்தது போலவே செய்ய முயற்சி செய்கிறோம் - அந்த சில சம்பவங்கள் நடவாததுபோலவே நாம் அவர்களை நடத்துகிறோம். நடைமுறையிலும், வேதத்திலும் இதற்குச் சில விதிவிலக்குகளைக் காணமுடியும்¹⁰ - இருப்பினும் நம்மால் இயன்ற அளவிற்கு, கடந்த காலம் எதுவும் நமது உறவுகளை பாதிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்தத் தனி நபர்களைத்

தவிர்த்துவிட நாம் முயற்சி செய்வது கிடையாது. அவர்களோடு பேச நாம் மறுப்பது கிடையாது. நமது உறவுகளில், கடந்த காலம் வந்துவிடாதிருக்க நாம் தீர்மானிக்கிறோம். “உங்களா லானமட்டும் எல்லா மனுஷரோடும் சமாதானமாயிருங்கள்.”

(2) நமக்குத் தீங்கு செய்தவர்களை நாம் மன்னிக்கும்போது, பழி வாங்காமலிருக்க முடிவு செய்கிறோம். அவர்களைப்பற்றி மற்றவர்களிடம் பேசும் விதமும் இதற்குள் அடங்கும். நம்மைத் துன்பப்படுத்தினவர்களைத் “திருப்பித்தாக்க” நாம் முயற்சி செய்வதில்லை. அப்படிப்பட்ட விஷயங்களை நாம் தேவனு டைய கரங்களில் ஒப்புவிக்கிறோம். “... பழிவாங்குதல் எனக் குரியது, நானே பதிற செய்வேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் என்று எழுதியிருக்கிறபடியால், நீங்கள் பழிவாங்காமல் ...”

(3) நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்கின்றபோது, அவர்களுக்கு “சிறந்ததைச் செய்யத் தேடுகிறோம்”; அவர்களது நலத்தை நாடுகிறோம். இதுதான் Agape என்று சொல்லக்கூடிய அன்பின் தேவையான பாகமாகும் - இதை எல்லா மனிதரிடத்திலும் நாம் காட்டவேண்டும். “அன்றியும் உன் சத்துரு பசியாயிருந்தால், அவனுக்குப் போஜனங்கொடு, அவன் தாகமாயிருந்தால் அவனுக்குப் பானங்கொடு.”

(4) நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்கும்போது, அவர்களைக் குறித்த எல்லாக் கசப்புகளையும், விரோதங்களையும் நமது இருதயத்தி லிருந்து எடுத்துப்போட முயற்சிக்கிறோம். “நீ தீமையினாலே வெல்லப்படாமல், தீமையை நன்மையினாலே வெல்லு.”

மேற்கண்டதில் நான்காவது ஆலோசனை நீண்ட கால மன்னிப்பைப் பற்றி நமது கவனத்தை ஈர்ப்பதாயிருக்கிறது. சில சமயம் நாம் உடனடியாக மன்னித்துவிட்டாலும், நம்மைத் துன்புறுத்தினவர்கள்மேல் கொண்ட தீய எண்ணத்துடன் போராட்டம் நமக்கு தொடர்ந்து இருந்துகொண்டிருக்கும். அவர்களோடு இருக்கையில் பல அசௌகரியங்களை உணர்வோம். அது அநேக வருடங்கள் சில சமயம் வாழ்நாள் முழுவதும் முயன்றால் மட்டும் கைகூடும்.

நீண்ட கால மன்னிப்பிற்கு இரு திறவுகோல்கள் உண்டு. முதலாவது, அவ்விஷயம்பற்றி சிந்திக்காமலிருக்க நாம் முடிவு செய்யவேண்டும். மன்னிக்கப்பட்டவர்களை, ஒன்றுமே நட

வாதது போல நாம் நடத்துவது தொடரவேண்டும். நமது உள்ளுணர்வுகள்மீது தொடர்ந்து நாம் இதற்காகச் செயலாற்றாதல் அவசியம். நமது இருதயம் நொந்துபோயிருப்பினும், காலம் நிச்சயம் நமது காயங்களை ஆற்றும்.

இரண்டாவது திறவுகோல், ஜெபத்தில் அதிக நேரத்தைச் செலவிடுதலாகும். தேவன் நமக்கு உதவி செய்யும்படி தொடர்ந்து நாம் ஜெபம் செய்வது அவசியமாகும். “தேவனாலே எல்லாம் கூடும்” (மத். 19:26) என்பதை நாம் நினைவு கூற வேண்டும். நம்மைத் துன்பப்படுத்தினவர்களுக்காக நாம் தொடர்ந்து ஜெபிக்க வேண்டும் - இயேசுவும் சிலுவையில் தொங்கும்போது அதையே செய்தார்: “... பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே” (லூக்கா 23:34). ஒருவருக்காக தொடர்ந்து ஜெபித்துக் கொண்டே, அவர்கள்மேல் விரோதமாயிருப்பது முடியாத செயலாகும்.

வருத்தத்திற்குரிய அந்த சம்பவம் நமது எண்ணங்களை ஆளுவதை விட்டுவிடும்போது, அவைகள் நமது நினைவுகளிலிருந்து மங்கும்போது நமது இருதயங்களில், இந்த நீண்ட நாளைக்கான மன்னிக்கும் பண்பு வளர்ந்து செழிப்பதை உணரலாம். நாம் அந்தக் குறிப்பிட்ட சம்பவத்தை மனதில் வலி சிறிதுமின்றி நினைவுகூற முடியும்போதுதான் மன்னிக்கின்ற செயல்பாடானது முற்றுப் பெற்றுள்ளது என்று அறிவோம். இந்த நிலையை நமது வாழ்வில் அடையலாம் அல்லது அடையாமல் போகலாம். அதை அடைந்தால், அது ஒரு மாபெரும் உணர்வாயிருக்கும்! நமது கிறிஸ்தவ நடக்கையில் பக்குவத்தை அடைய தேவன் உதவினதற்காக அவருக்கு நன்றி கூறலாம்!

மன்னிப்பு என்பது நமக்கு என்ன செய்யும்

மன்னிக்கும் பண்பு நமக்குள் வளரும்போது மன்னிக்கப் படுவரைக்காட்டிலும், மன்னிப்பவருக்கு அதிகப்பலன் கிடைப்பதை நாம் காண முடியும். நாம் மன்னிக்காவிட்டால், கசப்புணர்வு நமது இருதயத்தில் வளரும். எபிரெயர் 12:15 இந்தக் குறைபாட்டிற்கு எதிராக நம்மை எச்சரிக்கின்றது: “ஒருவனும் தேவனுடைய கிருபையை இழந்துபோகாதபடிக்கும் யாதொரு கசப்பான வேர் முளைத்தெழும்பிக் கலக்கமுண்டாக்குகிறது

னால் அநேகர் தீட்டுப்படாதபடிக்கும்.”

மன்னித்தல் என்பது நம்மை விடுதலையாக்கும். விரோத உணர்வு நமது ஆத்துமாவை விழுங்குவதற்கு விட்டுவிட்டால், அவ்வுணர்வு நமது எண்ணங்களை நிரப்பி, நம்மை இரவில் தூங்க ஓட்டாமல் செய்து, இவ்விதமாய் விரோத உணர்வானது நமது வாழ்வைக் கட்டுப்படுத்த அனுமதித்தவர்களாகி விடுவோம். கசப்புணர்வை நமது இருதயத்தில் வைத்துக் கொள்வது மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதில்லை; அது நம்மையே துன்புறுத்துகின்றது. நம்மைத் துன்பப்படுத்தியவர்களை மன்னிப்பதென்பது வெறுப்புச்சுமையை தூக்கி எறிந்து, சீற்றத்தை நம்மை விட்டகற்றி, நமது வாழ்வைச் சுலபமாக்க உதவுகின்றது.¹¹

நாம் மன்னிக்கப்பட்டது போல, நாமும் மன்னிக்க வேண்டும் என்று இயேசு கட்டளையிட்டதில் வியப்பேதுமில்லை. ஆவிக்குரிய, உணர்வுக்குரிய மற்றும் சரீரத்திற்குரிய விஷயங்களில் மன்னித்தல் என்ற பண்பு நமக்கு மிகவும் உதவி செய்கின்றது. ஒரு எழுத்தாளர் பின்வரும்மாதிரி குறிப்பிடுகின்றார்:

தேவன், நாம் ஒருவரை ஒருவர் மன்னிக்கும்படி கட்டளையிட்டார்; இது வெறுமே சட்டபூர்வமாகவோ அல்லது அமைதி ஏற்படுத்தும் விதியாகவோ மட்டுமின்றி, நமது சொந்த பயன்களுக்காகவே ஆகும். சீற்றம் மற்றும் வெறுப்பு ஆகியவற்றை இருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பது நமது சரீரம் மற்றும் உணர்வுகளின் ஆரோக்கியத்தைப் பாழாக்குவது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. முக்கியமான உறவுகளைப் பெற்று அவைகளைக் கையாளுதல், குழந்தைகளை சரியான முறையில் வளர்த்தல், அல்லது ஒரு வேலையில் நிலைநிறுத்தல் ஆகியவற்றில் உங்கள் திறமைகளை இது ஊனமாக்கிவிடுகிறது, சந்தோஷத்தையும், ஆரோக்கியத்தையும் ஒருசேர இது அழித்து விடுகிறது; ஏனென்றால் சந்தோஷமும், ஆரோக்கியமும், ஆரோக்கியமற்ற வெறுப்பு மற்றும் சீற்றத்தோடு ஒன்றாயிருக்க முடியாது. ஆனால் உண்மையான மன்னிப்பு என்பது தேவனுடைய நித்திய வாக்குத்தத்தமாகிய மாபெரும் சந்தோஷம் மற்றும் திருப்தி ஆகியவை இணைந்ததாயிருக்கிறது. சமாதானம், சந்தோஷம் மற்றும் ஒருமைப்பாடு ஆகியவை தாராளமாய்ப் பொங்கும் ஒரு நீர்நீர்நாய் அது உள்ளது.¹²

முடிவுரை

இந்தப்பாடத்தை நம்மால் முடிந்தவரை நடைமுறைப்படுத்துவோம். நீங்கள் யாரை மன்னிக்கவேண்டும் என்று

தேவன் விரும்புகிறார்? கடந்த காலத்தில் யாரேனும் உங்களைத் துன்புறுத்தினார்களா? அந்நபரைப் பற்றி நீங்கள் இன்னமும் உங்கள் இருதயத்தில் மோசமான நினைவு கொண்டிருக்கிறீர்களா? அல்லது அவரை நீங்கள் உங்கள் இருதயத்தில் மன்னித்துவிட்டீர்களா? நீங்கள் அவரை மன்னித்துண்டானால், கடந்த காலமானது உங்கள் உறவுகளில் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாமலிருக்க நீங்கள் எல்லாவகையிலும் முயற்சி எடுக்கிறீர்களா? உங்கள் நடக்கையைக் குறித்து நீங்கள் தொடர்ந்து செயல்படுகிறீர்களா? உங்களைத் துன்பப்படுத்தின வருக்காக நீங்கள் தினமும் ஜெபிக்கிறீர்களா?

மன்னிப்புக்குப் பதில் உங்கள் இருதயத்தில் கசப்புணர்வு இருப்பதாக நீங்கள் கண்டால், அந்த நபரை மன்னிக்கும் வழியை நீங்கள் அடையும்படி உங்களுக்காக நான் ஜெபிக்கிறேன். இந்தப்பாடத்தில் உள்ள இரு திறவுகோல்களை நினைவுகூறுங்கள்: (1) நமக்கு 45 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டுள்ளன; எனவே மற்றவர்களின் 810 ரூபாய் மதிப்புள்ள பாவங்களை மன்னிக்க நாம் தயாராயிருக்க வேண்டும். (2) நாம் மன்னிக்காவிட்டால் நாம் மன்னிக்கப்பட முடியாது.

போதகர்களுக்கும் ஊழிர்களுக்குமான குறிப்புகள்

நீங்கள் ஒரு வகுப்பில் இப்பாடத்தைப் பயன்படுத்தினால், மன்னித்தல்பற்றிய இயேசுவின் போதனையை அதிகாரம் 18ன் மீதமுள்ள பகுதிக்கு இணைக்க விரும்பக்கூடும். வசனம் 21-35ல் உள்ள பகுதி, தவறு செய்கின்ற கிறிஸ்தவரைத் திருத்தக் கூடாதென்றோ, தேவைப்பட்டால் ஒழுக்க நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாதென்றோ நமக்குச் சொல்லுவதில்லை (வ. 15-21). மாறாக இவ்வசனப்பகுதி, (1) சபையின் ஒழுங்கு நடவடிக்கை என்பது தனிப்பட்ட முறையில் பழிவாங்குதலாக ஒரு போதும் மாறிவிடக் கூடாது. (2) இவ்விதமாய் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டவர்கள் மீது எவ்வித விரோதத்தையும் நம் இருதயங்களில் நாம் வைத்திருக்கக் கூடாது. (3) சபையில் அன்பு மற்றும்

மன்னித்தல் என்ற சூழ்நிலைகள் உருவாகி மலரவேண்டும் என்றே நமக்கு போதிக்கின்றது.

“ஒருவர் தான் மனஸ்தாபப்படுவதாகக் கூறாத (அதன் மூலம் நம்மிடம் மன்னிப்புக்கோராத) போது அவரை நாம் உண்மையிலேயே மன்னிக்க முடியுமா?” என்ற நாம் அடிக்கடி விவாதிக்கக் கூடிய பொருள்பற்றி விளக்குவதை நான் வேண்டுமென்றே இந்தக் கட்டுரையில் தவிர்த்திருக்கிறேன். லூக்கா 17:4ன் அடிப்படையில் இந்த விவாதம் அமைந்துள்ளது. தேவன் எவர் ஒருவரையும் மனந்திரும்பாதவரை மன்னிப்பதில்லை; அதேபோல் எவர் ஒருவரும் மனந்திரும்பாதவரை அவரை மன்னிக்கத் தேவையில்லை என்றே தேவன் நம்மிடமும் எதிர்பார்க்கின்றார். இந்த விவாத முழுமைக்கும் என்னிடம் உள்ள பிரச்சனை, நான் தேவனல்ல என்பதே. ஒருவர், “நான் மனந்திரும்புகிறேன்” என்று சொல்லும்போது, அது உண்மையா அல்லவா என்று நான் அறியேன். அவர் என்னிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்கும்போது, அது எவ்வளவு உண்மையானது என்று நான் அறிய வழியில்லை. உண்மையில், ஒருவர் ஒரு நாளில் ஏழு முறை (லூக். 17:4) என்னை மனம் புண்படுத்தி, ஒவ்வொரு முறையும் என்னிடம் வந்து, “நான் மனஸ்தாபப்படுகிறேன்” என்று சொல்வாரானால், அவர் மூன்றாந்தரம் அதை சொல்லுகின்றபோதே அவரது உண்மையைக் குறித்து நான் சந்தேகப்பட ஆரம்பித்து விடுவேன். யாரையும் மன்னிக்காமல் இருக்க நமக்கு உரிமையில்லை என்ற கருத்தை இயேசு இங்கு வலியுறுத்துமளவு, ஒரு மனிதனின் மனந்திரும்புதலை வலியுறுத்தவில்லை என்பதே இவ்விடத்தில் காண்கின்றோம்.

இந்த விவாதத்தை நான் தவிர்த்த காரணம், எனக்கு “சம்பிரதாயமான மன்னிப்புச் சடங்கு” (“நான் வருந்துகிறேன் தயவு செய்து என்னை மன்னியுங்கள்” ... “நீங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு விட்டீர்கள்”) களின் மீது அவ்வளவு அக்கறையில்லை; மாறாக, நமது இருதயங்களின் நிலை பற்றியே நான் அதிக அக்கறையாயிருக்கிறேன். மன்னிக்காத வேலைக்காரனின் இந்த உவமையை “நீங்களும் அவனவன் தன்தன் சகோதரன் செய்த தப்பிதங்களை மனப்பூர்வமாய் மன்னியாமற்போனால், என் பரமபிதாவும் உங்களுக்கு இப்படியே செய்வார்” என்று கூறி முடிக்கிறார். இயேசு, “பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும்,

தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்கள்” (லூக். 23:34) என்று ஜெபித்தபோது, அவரைச் சிலுவையில் லறைந்த பாவம் உடனடியாக அவர்களுக்கு மன்னிக்கப் பட்டது, என்று அவருடைய வசனங்கள் சுட்டிக்காட்டவில்லை; அதற்கு ஐம்பது நாட்களுக்குப் பின் பேதுரு யூதர்கள் செய்த அப்பாவத்தைச் சுட்டிக்காட்டினார் (அப். 2:23). எனவே இயேசு தமது சொந்த இருதயம் கசப்பினால் நிறைந்திருக்கவில்லையென்றே சுட்டிக் காட்டினார்!

“மற்றவர்கள் மனந்திரும்பாத பட்சத்தில் நாம் அவர்களை மன்னிக்க முடியுமா?” என்ற வினாவை ஒரு விவாதத்தில் நான் படிக்கும்போதெல்லாம், நாம் முறையாக மன்னித்தாலும், மன்னிக்காவிட்டாலும் நமது இருதயத்தில் கசப்புணர்வை வைக்கக்கூடாது என்ற கருத்தை எழுத்தாளர் வலியுறுத்துகிறாரா என்று பரிசீலனை செய்வதுண்டு. அதை வலியுறுத்தியிருந்தால் நான் மறுத்துச் சொல்ல ஏதுமில்லை.

காட்சி உதவிக்-குறிப்புகள்

நான் இப்பாடத்திற்கு மிக வலிமை வாய்ந்த ஓவர்ஹெட் காட்சியைப் பயன்படுத்துவது உண்டு. மன்னிக்காத வேலைக் காரணப்பற்றிய இந்த உவமைக்காக வரைந்த கோட்டுருவச் சித்திரங்கள் கொண்ட காட்சி பிலிம்களை நான் பயன்படுத்துகின்றேன். இதன்மூலம் நான் விரும்பும் கருத்தை வெகுவாக வலியுறுத்திக் கூற முடிகிறது. அந்த வியாபாரப் பாக்கெட் “கொடிய ஊழியக்காரன்” என்றழைக்கப்படுகிறது. அது பில் ஹோவி விஷுவல்ஸ், 5730, Duluth Street, Minneapolis, MN 55422 என்பவர்களால் உற்பத்தி செய்து விற்கப்படுகிறது.

குறிப்புகள்

¹எல்ட்ரட் எக்கலஸ், *Discovering the Pearl of Great Price* (போர்ட் வொர்த், டெக்ஸ்.: ஸ்லீட் பப்ளிஷிங் கோ, 1992), 43. 2(July 1993) *வெளியிடப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டின் ஆராய்ச்சி* என்ற தலைப்புள்ள Truth For Today இதழின் 4ம் பக்கத்தில் இந்த பாடத்திற்கான ஒருபக்கப் புறக்குறிப்பு காணப்படுகிறது. ³ஆமோஸ் 1 மற்றும் 2ம் அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் அவர்களின் உபதேசங்கள்

அமைந்திருந்தன. தேவன் அநேக தேசங்களை அவர்களின் மீறுதல்களுக்காக மூன்று தரம் பொறுத்துப் பின் நான்காம் தரம் தமது கோபாக்கினையை அவர்கள் மேல் உஹ்றினார் என்பதை வைத்து அவர்கள் வாதிட்டனர் (ஆமோஸ் 1:3 முதலியன) - இதற்குமேல் மனிதனிடம் தேவன் எதிர்பார்ப்பதில்லை. 'சில பழைய பிரதிகளில் "எழுபது கூட்டல் ஏழு தரம்" என்றுள்ளது. ஆதியாகமம் 4:24ல் இவ்வகையான பதம் கையாளப்பட்டுள்ளது. சரியான இலக்கம் எது என்பது இங்கு முக்கியமல்ல, இயேசு மிகைப்படுத்தின ஒரு எண்ணைப் பயன்படுத்தினார்-அது 77 அல்லது 490 எதுவாக இருப்பினும்-நாம் மன்னிப்பதற்கு ஒரு அளவு, வரையரை இல்லை என்பதே அவர் கருத்தாகும்.⁵ நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக எல்லாப் பொருள்களும் விலை மலிவாக இருந்த காலத்தில் பயன்பட்ட அதே அளவுகளைச் சிலர் இன்றும் பயன்படுத்தினால் அதனால் பிரச்சனைகள் வரும்.⁶ பலஸ்தீன தேசமுழுவதற்கும் மொத்தமாய்த் தீர்வையிட்ட ஆண்டு வரி எண்ணூறு தாலந்துகள் மட்டுமே. ஒரு சராசரி வேலையாள் இருபதாண்டுகள் உழைத்தால் மட்டுமே ஒரு தாலந்து ஈட்ட முடியும். தாவீதும் அவன் மனையாட்டிகளும் சேர்ந்து, ஆலயக் கட்டுமானச் செலவுக்கு இரு மடங்குக்குச் சற்று அதிகமாகக் கொடுக்க முடிந்தது (1 நாளாகமம் 29:4-7). சிலர் பத்தாயிரம் தாலந்து என்பது, நாற்பத்தைந்து லட்சம், கோடி ரூபாயாயிருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றனர்.⁷ இதைச் செய்ய சட்டப்படி அவனுக்கு உரிமையிருப்பினும், நியாயப்படி அதைச் செய்ய உரிமையில்லை-ஏனென்றால் அப்போதுதான் அவன் மன்னிக்கப்பட்டிருந்தான்.⁸ மற்ற மொழிபெயர்ப்புகளில் "சிறையதிகாரிகள்" என்றிருப்பதைக் காட்டிலும் KJVயில் மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பாக உள்ளது.⁹ தேவன் எல்லாம் அறிந்தவராயிருக்கிறார்; அவர் ஒவ்வொன்றையும் அறிவார், நமக்கு மன்னிக்கப்பட்ட பாவங்களைப் பற்றியும் அவர் அறிவார்.¹⁰ வாரன் W. வயர்ஸ்ப், *The Bible Expository Commentary*, vol. 2 (Wheaton, Ill.: Victor Books, 1989), 89. ¹¹ உங்களிடமிருந்து திருடிய ஒருவரை நீங்கள் மன்னித்து விட்டாலும், அவரை உடனே உங்கள் ஆஸ்திக்குப் பொறுப்பாளராக நியமிக்க உங்கள் பொது அறிவு சம்மதிப்பது இல்லை. உங்கள் குழந்தையை திட்டினதற்காக ஒரு பெண்ணை மன்னித்துவிட்டாலும், அவள் உங்கள் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்ளுபடிக்கு நீங்கள் உடனே அனுமதித்து விடுவதில்லை. வேதத்தில் உள்ள விதி விலக்குகளைப் பொறுத்தமட்டில் பின்வரும் ஒன்றே போதுமானது: உங்கள் துணைவி/துணைவர் உங்களுக்கு உண்மையாயிராமல் நடந்துவிட்டு, பின்பு உங்களிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்கும்பொழுது, நீங்கள் அவரை/அவளை மன்னிக்க வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் ஒன்றுமே நடக்கவில்லை என்பதுபோல மறுபடியும் கணவன் மனைவியாக வாழ வேண்டும் என்று இக்காரியம் கட்டாயப்படுத்த முடியாது - (மத். 19:3-9). இவ்வகையான சம்பவங்கள் விதிக்கு விலக்கானவைகளாகும். எனது அனுபவத்தைப் பொறுத்த மட்டில், இவ்வகை சம்பவங்களில் நமது உணர்வுகள் பாதிக்கப்படுவதால், விதி விலக்குகள் பயன்படுவதில்லை.

¹² இது தங்கள் துணைவர்/துணைவியால் சமீபத்தில் கைவிடப்பட்டவர்கள் கற்க வேண்டிய பெரிய பாடமாகும். அவர்/அவள் மரித்திருந்தாலும் இந்தத் தத்துவம் அவர்களுக்கு (உயிருடனிருக்கும் துணைக்கு) ஏற்படையதே. குழந்தைப் பிராயத்தில் தங்களை சரியாய் நடத்தாதவர்கள் மீது (அவர்கள் இப்போது மரித்திருந்தாலும்) தீராத வெறுப்பு சிலருக்கு இருப்பதுண்டு. இதில் அமைதி காண்பதற்கு முன்பு, அவர்களை மன்னிக்கும் ஒரு வழி காண வேண்டும். இதில் உதவக்கூடிய ஒரு நுணுக்கும்தான், அவர்கள் மரித்திருந்தாலும் தங்களது இருதயத்தில் அவர்கள் ஏற்படுத்தின வலி மற்றும் அவர்களை மன்னிக்க செய்த தீர்மானம் இவைபற்றி ஒரு கடிதம் எழுதுவதாகும்.¹³ எக்ஸல்ஸ், 49.